

Den čtvrtý (23.8.2011)

V noci se probouzím divným šramotem. Á, už je to tady. Obranné mechanismy zbystřují sluch. Ten je teď nejdůležitějším orgánem. Nedá mi to a vylézám ze stanu. Samozřejmě to šustění ustalo. Jsem však unesen nádhernou a jasnou hvězdnou oblohou. Ve městech už jsme zapomněli, co to vlastně je. Zkrátka už vím, proč hvězdáři mluví o „světelném smogu“. Nechci tomu věřit, jak je možné vidět tolik hvězd. A to naprosté ticho. Skutečně takové ticho už jsem dlouho neslyšel. Občas se však ozve něco divného. Přichází to ze směru od Koňského vrchu. Je to taková jakoby malá rána sekerou o strom. Jen jedna a zase klid. Přemýšlím, co to může být. Asi nějaká srnčí zvěř. Sledovat hvězdy a poslouchat ten nádherný klid, je něco úžasného. Nechce se mi spát a tak si dělám kávičku, Tak toto je asi ta krása, kterou poznává jen málo lidí. Škoda, možná by to měl poznat každý. Po tomto zážitku bychom si té přírody asi vážili daleko více. Jdu spát a usínám velice rychle a hluboce.

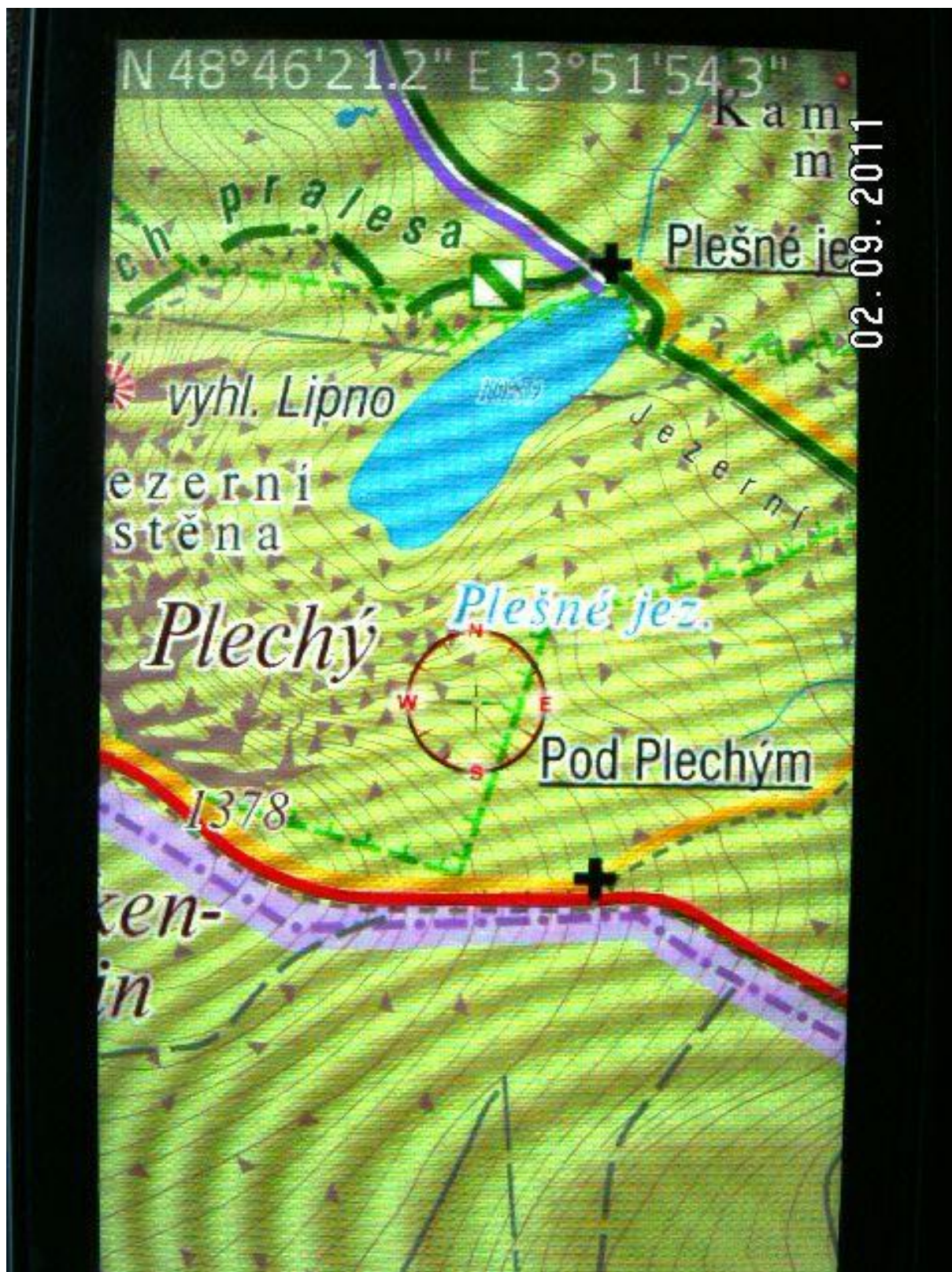
Probouzí mne až ranní zpěv ptáčků. Vykouknu ze stanu právě v okamžiku východu sluníčka. Je to úžasná atmosféra, která se musí prožít. Žádná fotografie ji nemůže řádně znázornit.

Ráno pod Plešným jezerem

Snídám chleba s majkou a zapíjím to ranní kávičkou. Přemýšlím, co dál. Jsem kousek od vrcholu Plešného. Je to 10 bodů do SOTY. Podle GPS mi vychází vzdálenost na vrchol kolem 2.5 km. Bohužel musím nastoupat kolem 412m. To je na tak krátké vzdálenosti opravdu „prďák“. Je relativně chladno. Odhaduji to tak na 6C. Co kdybych nechal všechny věci zde a vystoupal nahoru jen s rádiem? Udělal

bych si povinné 4 spojení a opět se vrátil? Okamžitě se rozhoduji. Ano, to je ta asi nejrozumnější varianta. Rychle se převlékám do nových věcí a po zelené se dostávám až do oblasti zvané Kamenné moře. Nechce se mi na vrchol vylézt přes Stifterův památník, ale stoupám po žluté. Opravdu je to kopec jak hrom, ale bez zátěže mi to nedělá problém. Trošku jsem rozladěný z těch uschlých stromů. Na vrchol se dostávám před půl osmou. Dělán asi 13 spojení. Rychle balím a sestupuji do tábořiště. Z kopce to jde rychleji, trošku nedávám pozor a zakopávám o nějaký klacek. Dělán kotoul a dopadám na levé koleno. Trošku v něm lupne. Bolest naznačuje nějaké problémy. Opravdu to bolí. Kulhám a nadávám si. Proč jsem si nedával větší pozor? Snad to nebude tak hrozné. Docházím do tábořiště, kde mezitím již stan oschnul od ranní rosy. Vše balím a postupně se přesouvám k bufetu U Říjiště. Mám obrovskou chuť na pivo. Bohužel bufet je uzavřen. Ach jo, proč ty moulové to neotevřou? Potkávám první cykloturisty. Cesta zatím příjemná, až na to koleno. Bolí to čím dál více. Mám to k autu ještě asi 5km. Koukám do GPS na moji pohybovou rychlost. Pane Bože, vždyť já mám průměr jen 2.5 km/hod. Normálně bych se pohyboval minimálně dvojnásobkem. To znamená, že k autu se dostanu až za 2 hodiny. Jsem z toho docela rozladěn. Jestli to nepřestane bolet, pak to tak vypadá, že další SOTY již asi nebudou. Zastavují mne nějakí mladíci na kolech a ptají se na cestu k Plešnému jezeru. Ukazují jim trasu na mapě a jen tak, aby řeč nestála, se jich ptám, proč nemají sebou žádnou mapu. Prý ji nepotřebují. No asi taky způsob cestování. Já bych to však nesnesl. Podle mých zkušeností je nejlepší mapa, která se doplní GPS. Bohužel naše zelené turistické mapy 1:50 000 nám strašně rychle zastarávají. Kde jsou ty doby, kdy vojáci měli perfektní podklady. Nyní tyto mapy stále používají starých vojenských podkladů z roku před sameťákem. Opravdu je to čím dál horší. Chyby v mapách jsou obrovské. Ani turisté nestačí korigovat změny jejich značení. Pamatuji, jak jsem si jednou koupil mapu Ralska v měřítku 1:25 000. Tu mapu zpracovalo nějaké sdružení v České Lípě. To byla hrůza. Tenkrát mi to nedalo a vyznačil jsem některé zásadní chyby. Odpověď byla, že potřebují spolupracovníky, kteří by jim mapovali určité části map. Tím se vlastně prozradili, že mapy tvoří ze starých podkladů. Chápu, že vytvořit novou mapu je asi strašně náročné, ale určitě by to šlo. Bohužel i obce turistická strašně rychle stárne. Asi už nikdy nikdo nevytvoří správnou mapu. Co s tím naděláme. A tak na turistických mapách nacházíte namalované cesty, které jsou již např. dávno rozorané a zmizely. Opravdu se mi osvědčil způsob, že pokud chci dojít na některé klíčové místo, pak si do GPS zadám souřadnice a používám azimutální přiblížování. Zkrátka GPS mi spolehlivě ukazuje pod jakým kurzem se tam dostanu. Pak hledám průseky, cestičky, které přibližně vedou oním směrem. Plánování tras pomocí map je většinou k ničemu. Snad je ještě dobré si trasu připravovat z leteckých snímků. Bohužel však zvláště v lesích není cestička spolehlivě vidět. Pokud se pohybuji v otevřeném terénu, pak většinou spolehlivě funguje i GPS v mobilu (používám Nokia C5-03). Pokud použijete programu TREKBUDDY, lze si připravit krásný podklad např. z map www.mapy.cz, případně ze známého serveru www.cykloserver.cz/cykloatlas Jak takové zobrazení pak vypadá na obrazovce mobilního telefonu je zde:

Trekbuddy na obrazovce mobilního telefonu

To kolečko uprostřed Vám zobrazuje Vaši polohu. Program trekbuddy je zdarma, má to však jednu nevýhodu. Přijímač GPS v mobilu je většinou méně citlivý. Jako naschvál se Vám v lese signál ztratí. Další nevýhoda je i ta, že baterie v mobilním telefonu vydrží při funkci zapnutého GPS s rozsvíceným

displejem jen asi 6 hodin. To je výhoda turistického GPS. Ten Vám na alkalické baterie funguje třeba i 20 hodin. Bohužel za mapové podklady TOPO Czech musíte platit (zvláště za aktualizaci). Snad jen ještě jednu radu. Náhradní baterie do mobila kupuji na www.dealextreme.com

Pozor však na jednu věc, většinou pro svůj telefon objevíte dva druhy baterií. Jedna lacinější a druhá dražší. Nikdy nekupujte tu lacinější. Ta má vždy menší kapacitu, než je deklarována.

Už ve velikém vedru se dostávám do Nové Pece. Beru auto a odjíždím směr Soumarák. Po cestě se ještě zastavuji pro chleba a velice chutnou konzervu leča. Kolem poledne přijedu na naše místo. Stojí tam již jen Jirkovo DDQ auto. Noha bolí a tak ji jdu léčit pivem. Jirka tam sedí a dojídá svoji oblíbenou polévku. Prohodíme ještě pár vět. Jirka chce odjet do Strážného, zdolat SOTU Strážný a pak se přemístí do tábořiště Zahrádky u Kvildy. Já dnešní den již nic neplánuji. Zkrátka noha bolí a je potřeba zvolit odpočinkový den. Dávám si ještě jedno pivo, natahuji anténu pro večerní sked a ulehám. Probudí mne příšerné vedro. Koupel ve Vltavě je však dokonalá. Pomocí přenosného zdroje ještě dobívám baterie v laptopu. Anyway, dostal jsem upozornění od Mirka OK1DOM, že obdélníkový průběh z měniče 12/220V „odrovnal“ někomu zdroj. Ani se tomu nedivím. Pokud je zdroj dělán klasickou metodou, to znamená na vstupu transformátor a za ním elektronika zdroje, pak je to jasné. Vyšší harmonické se zde uplatní a vedou k vysokým ztrátám v jádře transformátoru. Pokud však Váš zdroj (to je případ mého laptopa) je spínaný. Pak vůbec nic neriskujete. Vždy v první fázi je na vstupu usměrňovač, který má jednoduchou filtraci pomocí elytu. Toto usměrněné napětí na špičkovou hodnotu kolem 320V se pak znovu střídačem o vysokém kmitočtu přemění ve střídavé a pak přes malý transformátorek (vysoký kmitočet = malý průřez jádra) transformuje na provozní napětí. Zpětná vazba regulační smyčky řízení výstupního napětí, je pak dělána elektronicky přes galvanické oddělení optronem. Opravdu pokud všechny elektronické obvody fungují, nic neriskujete. Zkrátka svůj laptop tímto způsobem běžně dobívám.

Rezervní zdroj 12V/17Ah

Rezervní zdroj 12V/17Ah obsahuje v sobě i světlo a kompresor pro nafukování pneumatik. Velice praktické je měření výstupního napětí, které mimo jiné obsahuje stupnici barevně označující v procentech úroveň vybití (nabití). Pokud jedete na expedici autem, je to vynikající věc. Přitom je tento zdroj vybaven i kabelem pro připojení k autobaterii a tedy má možnost se (většinou při jízdě kdy napětí na autobaterii dosahuje hodnot kolem 14.4 V) dobíjet. Je to velice praktická věc

s možností i nouzového nastartování automobilu. Dobíjení je přitom řízeno vnitřní elektronikou, která dobíjení ve vhodný okamžik přerušuje. Můj zdroj velice úspěšně využíval Jirka DDQ, který má auto Renault tak blbě řešeno, že se mu automaticky odpojuje přídatná zásuvka uvnitř vozu. Jakmile prý vypne zapalování, pak po 3 minutách se mu odpojí vnitřní zapalovací zásuvka. To tedy pánové ve Francii nějak nedomysleli. Střídavě se poflakuji. Na večeri si dávám v bufetu obrovského a dobrého zavináče. Stačím ještě prohodit pár slov s Frantou OK1FHT, který je na Soumaráku na dovolené. Domlouváme se na večerním setkání. Bohužel nastává doba skedu. Připojuji tedy ATS-3B a raduji se jako malý kluk ze spojení jak s Jardou MKX, tak Jirkou DDQ. Po spojení si jdu koupit ještě nový repelent. Testuji ho tak, že nastříkanou ruku strkám mezi vosy. Jo tak tento funguje. K žádnému olizování nedochází HI. Jdu spát. Přemýšlím co a jak s tou bolavou nohou. Původně jsem měl v plánu, že z druhé strany od Nové Pece ještě zdolám Třístoličník a Špičák. Teď se mi to však jako dobré řešení nezdá. Snad se to brzy spraví. Usínám zdravě unaven už asi v půl deváté. Bohužel to utíká nějak rychle. Co naplat, ten čas je neúprosný.